

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Noget om Hr. Rasks Betænkeligheder angaaende Eddas Oversættelse

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 598. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_132-txt-shoot-idm376/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

og det funde jeg saaman ogsaa gjort. At Wendigen: Høi er Tid en, her uforhaellig, kan jeg ikke se, er heller et den afvigende fra Islandken, hvor der jo naar: ei er Tidens Sønder i selve. Naar Hr. Raaf anfører Høien Høiofsens utroste Ord, dog som Høien for, at loeffa betyde at ikke, da var det vel nok af mig at anføre Gudmund Magnaus, som her oversætter Ordet ved conspire, men for at vise, at den angivne forskel mellem loeffa og loeffa er holder Stik, vil jeg henvise Hr. Raaf til Grønmal, hvor det sidste Ord er brugt om at stille, pacare, forreken, er Sagen laare ubigtig, thi om det end var adrettet vist, at loeffa aldrig bruges om at forbyde, vide jeg dog her brugt Ordet på alle, som mere ubestemt. At herud betyder Vætte og ei hvad vi kalde Vædd, tilfkaar jeg at være mig ubestemt, men jeg træder mig selv, at det ei er gaet Magnaus, som selv var Islanding, her: thi ellers havde han ei i Glossariet til Edda og oversat oversat Ordet ved dapes, epina. At Vætte, naar Ordet betyder begge Dels, er adrette, og mere passende hvor Kalen er om Odind Høies, er mig aldeles mørkt. Derimod Høiesken er rigtig, har Hr. Raaf Ret til at henvise har mig til Sønnen, mig siges det ei er passende, men jeg gjorde litet i at afsøge fra Tidsken uden Himmelen. Hr. Raaf mener, jeg har misforstaaet Ordet høi, men deri tager han Feil, jeg forstod daade det og candida, hoormed det oversattes af Magnaus, men jeg troede og troer end, at Digtet vilde hentyde paa, at Sjælen midt Høies fiske Høien var i Høien, og derfor kaldte jeg Ordet høi, som da intet mig behøi at angive denne Hentydning. Dødmænd vil jeg nok beholde, hvor det passer, Høien for det langt næstere Dødmænd. Feil er det, at jeg oversatte dødt ved Døtetter, og kont det ei teile sig af Misforstaaelse, da jeg jo dog i alt Fald funde forstaa homines, som Magnaus har, men fordi jeg mente de Fornemste her gerne funde kaa for alle og Rimdogsaact behøvedes, har dog Hr. Raaf Ret.

Stræt for Stræt har jeg nu fulgt min Kritiker, ærlig har jeg tillænt hvor min Feil, og nu maa Høiskum domme, om disse ere af den Beskaffenhed, at de berettigede Hr. Raaf til at kende saa i Skj, som om jeg med Høieshaand havde forfølsket det deligste Vilde. End funde vel være Regt at sige om de uforvundne Beskæftninger Hr. Raaf gør mig for at føre et fast, tungent, uforpaaeligt, utaaleligt, med Islandshøier, Solocæsner og Demantismen udvalgte Sprog, men det som her funde funde, funde jo selv mit Sprog. Kun det vil jeg sige, at mine Høiesken i Sproget ei afsted af Høies, men af en Dø, om den laaber sig ubøier, om det er at snisse, derved kan kun dommes paa en Standspunkt, hvoeraa Man oversæter Odend og Odend: Høiesforstaaelse hos et Høiesførd, og en saadan hner Hr. Raaf endaa langt fra at have bestegget. Naar jeg taler i den gamle Stil, eller en som

figner den, ha kan Man være vis paa, at det er uforpaaeligt, fordi mig tolkes, det jeg hør at hør træder den umodbaelig, og jeg ved ikke, hvoledes det gaar til at paarsvare sine Tanker Ord. At Hr. Raaf finder det utaaleligt, at jeg siger: det vis, som i gamle Dage forstaaede sig paa dem Høies og fulde Tones, daa med siden den i en alle mere dæmset Efterklang, kan jeg ikke gøre ved, thi uendeligt ligger Feilen i hans Ord.

Hittil har jeg talt med den Part af Følger, som tager Del i denne Sag, nu vender jeg mig et Øieblik til Dem selv, Hr. Raaf! Høieskenom har De talt til mig i Skolemættens, og gebædet Dem, som om De har ned paa mig fra en aandelig Høide. Mit Sprog og svarer mig endelig, som forlokket Digtet med en Islandshøies. Smile maa jeg, og jeg funde stræke til at lade Smilet udfolde sig til Følger; men jeg vil ikke; thi at det gamle Maaal gør Dem i den unge Alder, at De end værter det med utværet Skid, er mig Værgen for, at Vægt lever i Dem, og overalt, hvor jeg træder en kralig Stræben, som gaar ud over det danske Jordbun, aster jeg den, hvor underlig den kan end træder sig. Kun en Væn har jeg til Dem, at De bester indstænker Dem til at tale om Høien De fortaar, væk er det for Dem selv; om De ei opfolder den. De kan være herpaa om, og som De taler, men bester De mig ei for at have sagt Høieshed, da tier jeg; thi jeg har nu sagt, hvad jeg vilde.

N. F. S. Grundtvig.

Inden- og udenlandske Efterretninger.

Udenlandske Efterretninger.

København, den 9 Februar. Island de mange gode og nyttige Efterretninger, som den afdøde General von Mølle lever foranlaaet, og som ved det 3die Indske Infanterie Regiment, stede vil blive ham et evigt Minde, forstener at anføre følgende: 1) Regimentets Kaptitassse, som blev stiftet den 1 Juli 1781, og hvis første Høid var 103 Ndr. 45 s., men Aaret 1800 var den allerede forøget til 584 Ndr. 13 s. 3 Aaret 1799 høides denne Caste den Wogning i hvitten Regiments: Skolen har været etableret siden Aaret 1794. 2) Regimentets Krøide og Undervisnings Skole, som blev indrettet i Aaret 1794, dels ved de af Generaliteter dertil tilstaaede 94 Ndr., og dels ved det Classenske Regatum af 50 Ndr. aarlig samt ved en aarlig

